

Ubudiyetin, insanın yüzünü “fenâdan bekaya, halktan hakka, kesretten vahdete, müntehadan mebdeye çeviren bir hayt-ı vuslat” olmasını açıklar mısınız?

Ubudiyet, insanın kul olduğunu bilmesi, bunun şuurunda olması, her türlü işini, hareketini, düşünce ve duygusunu bu şuurla tanzim etmesi demektir. Bunu başaran bir insan, yüzünü yani kalbî teveccühünü fani eşyada hapsetmez, baki âleme çevirir ve **Bâki-i Zülcelâl**'in muhabbet ve rızasını esas maksat yapar.

Yine böyle bir insan, muhabbet ve korkusunu “*halktan Hakk'a*” çevirir. Yani mahlukatı değil onları yaratanı sever; mahlukattan değil onların Rabbinden ve Hâkiminden korkar.

Böyle bir kalbin sahibi, kesret denilen bütün mahlukat âleminden, onların Hâlık'ına ulaşmakla vahdete erer...

Mülk âleminden **Malik-i Hakikiye**, canlılar âleminden onlara hayat veren Muhyi'ye, bütün nimetler ve ikramlardan onların hakikî sahibi olan **Mün'im** ve **Kerim**'e intikal eder.

Böylece nazarını müntehadan mebdeye çevirmiş olur. Münteha, bütün mahlukat âlemi olarak düşünülürse, mebde **Hâlık** ismidir. **Münteha** bütün rızıklar âlemi ise, mebde **Rezzak** ismidir.

Bütün İlâhî isimler için aynı şeyler söylenir ve sonunda bütün bu esmâ tecellilerinin mebdei olan İlâhî sıfatlara ve en sonunda bütün kemal sıfatların sahibi olan Allah'a teveccüh edilir.

Bu ise kulun aslî görevidir ve ubudiyetin esasıdır.